

text: Ivana Pustějovská
foto: Jakub Čermák

absolventka

Zuzana Huňková:
Chovat se udržitelně znamená
dělat menší oběti, které ale
mohou vést k velkým změnám

Zuzana Huňková (* 1993)

Absolvovala bakalářské studium Mezinárodních rozvojových studií na PŘF UP. V magisterském studiu pokračovala na Univerzitě Karlově v oboru Globální migrační a rozvojová studia. Během studia absolvovala několik zahraničních stáží a studií.

Bavily ji jazyky a zeměpis, chtěla poznávat svět a taky mu pomáhat. Když pak přišla na Den otevřených dveří na Univerzitu Palackého, bylo rozhodnuto. Mezinárodní rozvojová studia. Vše, co chtěla, a ještě mnohem víc, než si dokázala představit. Strih. Září 2021. Usměvavá mladá žena sedí ve své kanceláři na Univerzitě Palackého, na dveřích má jmenovku a funkci koordinátorka udržitelného rozvoje. Zuzana Huňková, někdejší studentka, teď už absolventka, se vrátila domů, na svou alma mater. Ta cesta z Olomouce do Olomouce vůbec nebyla krátká. Vedla přes půlku světa.

„Úplně první cesta v době studia na přírodovědecké fakultě byla do Brazílie. Byla zaměřená na Rozvojové cíle tisíciletí navržené OSN, dnes známé jako Cíle udržitelného rozvoje,“ vzpomíná. Doma z toho byl poprask, rodiče se o ni báli. Tak daleko a sama. A to netušili, že je to jen začátek. Následoval semestr studia na Univerzitě v Las Palmas de Gran Canaria v rámci programu Erasmus, kde se naučila dobře španělsky. Pak se v jejím cestovním itineráři objevila Itálie a Milán, kam ji vybrala Evropská komise na reprezentaci pavilonu Evropské unie na Expu 2015. A další rok zase pryč z Evropy, na dvouměsíční stáž v Kambodži.

„Jsem ráda, že jsem využila všechny možnosti, které jsem během studia měla. Všem studentům to doporučuju. Získáte úplně jiný pohled na svět, na svoje město i na studium. Je to, jako by se člověk najednou díval na zeměkouli z vesmíru. Taky dospějete, naučíte se o sebe starat, jednat a rozhodovat v různých situacích. Ale především tím, že poznáte spoustu nových lidí, získáte pochopení pro jinakost, odlišnou kulturu, životní styl, zvyky. A naučíte se i nesoudit,“ přemýšlí nahlas, co jí pobyt přinesly.

Člověk odstřižený od domova, který je najednou sám za sebe, se rychle naučí pracovat a prosadit v mezinárodním týmu. „Určitě,“ přitakává. „V brazilském městě Bauru jsme spolu s kolegy z různých zemí učili ve školách a vysvětlovali nejen, co to vlastně je ten udržitelný rozvoj, ale také představovali naše země a kultury. Často jsme byli prvními cizinci, které místní viděli. V Kambodži, kde jsem byla těsně před diplomkou, to bylo zase úplně jiné. Tam to pro mě bylo těžké. Byla jsem šest týdnů v jedné vesnici, skoro odříznutá od světa, trochu anglicky uměl jeden vesničan. Bylo to těžké, ale nelituju. Cestování a práce v zahraničí nejsou vždy jen hezké zkušenosti a zážitky, i to k životu patří.“

Před koncem studia dostala šanci vyjet na Erasmus+, vybrala si Itálii. Milán se jí zalíbil natolik, že v něm zůstala i po skončení studia. Celé tři roky. Vyzkoušela si, jaké to je pracovat pro nadnárodní strojírenskou firmu, naučila se italsky. Ale táhlo ji to domů a chtěla se zase vrátit i k oboru, který vystudovala. „Už za studií v Olomouci jsem udržitelnému rozvoji a ochraně životního prostředí věnovala velký význam. Třeba bakalářku jsem psala na téma Plýtvání jídlem v České republice.“ Takže když objevila inzerát, že její univerzita hledá člověka, který se bude věnovat naplno udržitelnosti, neváhala a přihlásila se do výběrového řízení. Vyhrála.

„Vždycky jsem chtěla pomáhat a něco zlepšovat. Jen jsem si myslela, že kvůli tomu musím být někde daleko v rozvojových zemích. A najednou se objevila příležitost zkusit něco změnit u nás doma. Víím, že je na univerzitě mnoho lidí, u kterých toto téma rezonuje. Moje úloha je především se s nimi spojit a spolupracovat, dát jim správný směr a strukturu a realizovat zajímavé nápady a projekty. Chtěla bych menšími krůčky pomoci vytvořit univerzitu, která bude konkurenceschopná, ekonomicky i energeticky co nejvíce soběstačná a bude mít otevřené dveře pro všechny,“ představuje své plány, ve kterých hrají důležitou roli studenti.

„Spolupráci s nimi považuju za klíčovou. Sama jsem se během studií zapojila do studentské organizace ESN a víím, že mi to přineslo mnoho možností a zkušeností a zároveň že jsme jako studenti dokázali poměrně velké věci. Proto víím, že zapojení studentů nám přinese nejen nové nápady a podněty, ale pomůže k jejich motivaci se v daném oboru vzdělávat. „Chtěla bych blíže spolupracovat se spolky, které se jakýmkoliv způsobem realizují v oblastech udržitelného rozvoje, které organizují skvělé projekty, a motivovat další studenty formou soutěží k realizaci jejich nápadů nebo startupů,“ nastiňuje cestu, kterou se může univerzita vydat. Není přitom žádná extremistka, nechce zachraňovat za každou cenu a neříká lidem, co smí a co ne. Chce jít krok po kroku, vzdělávat, upozorňovat, vysvětlovat, ukazovat dopad každodenních malých rozhodnutí nejen na naše životy, ale i na svět kolem nás.

„Chovat se udržitelně pro mě znamená dělat menší oběti, které ale mohou vést k velkým změnám, budeme-li je dělat všichni. Proto je můj oblíbený citát od Edmunda Burkeho: Nikdo nedělá větší chybu než ten, kdo nedělá nic v domnění, že to málo, co udělat může, je bezvýznamné.“